

27. april — naš slovenski narodni praznik

April 1941 je bil mračen mesec za narode Jugoslavije. Hitler je vkorakal v našo deželo, da nas zaslužni. Polnila so se koncentracijska taborišča, prvi vlaki izseljencev so vozili v tujino. Slovenski narod pa ni klonil, šel je v borbo za svobodo.

27. aprila se je sestalo današnje vodstvo Osvobodilne fronte v Ljubljani in sklenilo, povesti slovenski narod v oboroženi odpor zoper okupatorja. „Nemogoče“, so dejali stari slovenski špekulantski politiki in se šli poklonit Hitlerju in Mussoliniju. Narod pa je veroval v svoje sile in šel za svojimi novimi voditelji. Te sile so skozi 4 leta naraščale v mogočen plaz, ki je izpodkopaval fašizem na naši zemlji.

Aprila 1941 so naši prvi partizani prijeli za puške. Poleti 1941 so na Gorenjskem napadli SS-ovce, ki so spremljali vlak slovenskih izseljencev, Hitler se je moral prvič vdati in prenehati z izseljevanjem. Slovenski narod pa je začutil moč svoje udarne pesti, svoje partizanske vojske, in šel ves v borbo. Možje so odhajali v gore, gozdove, aktivisti OF v mestih in vaseh pa so organizirali vsenarodni odpor.

Prišla je pomlad 1942. Partizanski odredi so osvobodili velik kos slovenske zemlje. Hitler in Mussolini sta začutila, da se maje njuna oblast v osrčju Evrope in poslala nad nas svoje divizije. Prehajkale so zadnje ped slovenske zemlje, da bi nas pokorile. Padali so talci, cele vasi so romale v internacijo, slovenski narod pa se ni dal ukloniti: partizanski odredi so se formirali v brigade, divizije in korpuse, odbori po vaseh in mestih so nadaljevali z delom. Na stoline aktivistov OF je romalo v zapore in koncentracijska taborišča, na njih mesta so stopali drugi, prav tako neodjenljivi v svoji borbi, neumorni v svojem delu. Sredi sovražnih ofenziv in terorja je rasla nova slovenska država, rasla tudi v tistih krajih, ki so bili leta 1918 odtrgani od Jugoslavije. Prav tam je ljudstvo najbolj neustrašeno sledilo vodstvu Osvobodilne fronte. Zavedalo se je, da je sedaj tisti čas, ko si je treba pravico vstopa v združeno Slovenijo priboriti.

Štiri leta je šla naša pot samo navzgor, čeprav skozi strahoto in razdejanje. Štiri leta slovenski narod v svojih naporih ni popustil. Izločil je iz sebe tisto plast, ki ga je od leta 1918 vodila iz izdaje v izdajo in se končno na življenje in smrt zvezala s Hitlerjem in Mussolinijem. To je bilo vodstvo političnih strank predaprilske Jugoslavije, ki se je udinjalo okupatorju, zbralo okrog sebe vse izvržke slovenskega naroda, se z okupatorjevim orožjem oborožilo za boj proti lastnemu narodu, v okupatorjevem imenu morilo in kralo po slovenski zemlji. To je bila bela garda, to so bili domobranci, ki so leta 1944. na ljubljanskem stadionu prisegli Hitlerju večno zvestobo.

Slovenska država pa je rasla, neizčrpane ljudske sile so vrele na dan in vsak dan dokazovale, da je slovenski narod iz naroda hlapcev postal narod junakov. Naša vojska je šla od zmage do zmage, danes je osvo-

Naša vojska osvobaja Reko Osvobojeno Suhopolje-Pčelič

Beograd, 26. 4. Generalštab Jugoslovanske armade javlja: Jugoslovanske enote se z vso silo bijejo za Reko. Ogorčene borbe se vodijo za vsako hišo. Sovražnik se povsod zelo upira. Naše čete so prešle staro jugoslovansko-italijansko mejo in so zavzele mesto Klano, ki je važno železniško križišče na progi Reka-Ilirska Bistrica.

V Slavoniji so enote naše vojske skupno z bolgarskimi četami prodrle

globoko za hrbet sovražniku, ki je hotel pripraviti nove obrambne položaje. Osvobodile so važno križišče Suho-polje—Pčelič in zaplenile mnogo vojnega materiala.

V podravske smeri so čete Jugoslovanske armade pretrgale progo Virovitica—Slatina in Virovitica—Barč. Prodrle so v mesto Virovitica, kjer se sedaj vodijo ulične borbe. V posavski smeri so naše čete po zavzetju Nove Gradiške prodrle dalje in za-

vzele kraj Nova Kapela, Ostri vrh, Bodovanja, Rubica, Zvornik in mnogo drugih krajev.

Jugoslovanske čete so odbile sovražnika, ki je hotel izvesti napad v smeri Karlovac—Ogulin in Karlovac—Bela Krajina.

Po zadnjih vesteh so prodrle enote Jugoslovanske armade na vsej fronti v Slavoniji preko Daruvara in Pakraca v dolino reke Ilve.

Rdeča armada popolnoma obkolila Berlin

V vzhodni Prusiji je sovražnikov odpor strt

Moskva, 25. 4. — Maršal Stalin je s posebno dnevno zapovedjo objavil, da je zavzeta luka Pillau, zadnje nemško oporišče zapadno od Königsberga. S tem je boj v vzhodni Prusiji končan.

Druga dnevna zapoved maršala Stalina javlja, da so se združile čete maršala Žukova in maršala Konjeva.

Čete maršala Žukova so presecale 15 km široki koridor, ki je še vodil iz Berlina in tako Berlin popolnoma obkolile.

V Berlinu se nahajajo še močni oddelki nemške vojske, vendar pa je njihova usoda že zapečatenata. Cele mestne četrti so popolnoma porušene.

Po zavzetju kolodvorske postaje Schlesischer Bahnhof, sovjetske trupe napredujejo proti Sprevi. Od ulice Unter den Linden so oddaljene le še 2 km. Sovjetske čete so vdrlle tudi že v predore podzemne železnice. Več kot polovica mesta je zavzeta in borci neprestano jurišajo, da strejo odpor v središču nacistične Nemčije.

Boji za Hamburg in Bremen

Štirje milijoni Holandcev umirajo od gladi

Zavezniški Glavni stan na zapadni fronti javlja: Vrhovno poveljstvo je poslalo poziv nemškim četam, ki še držijo otoke in oporišča na Holandskem. V pozivu Glavni stan pravi, da štirje milijoni Holandcev umirajo od gladi za nemškimi linijami. Da bi temu odpomogli, so zavezniki sklenili, da bodo na zasedeno ozemlje na Holandskem poslali številna letala, ki bodo civilnemu prebivalstvu v nizkem letu metala hrano. Ta letala se bodo vzdrževala vseh vojnih akcij.

„Kdor bi streljal na ta letala, bo storil zločin, za katerega bo odgovarjal, ko pride dan plačila. Isto tako se bo smatralo za zločinca vsakega, ki bi jemal hrano holandskemu civilnemu prebivalstvu. Nemški vojaki naj

torej v lastnem interesu skrbijo za to, da bo hrana med gladujoče Holandce pravilno razdeljena.“

Zavezniške čete se borijo v predmestju Hamburga in v predmestju Bremena, ki gori.

Francoska vojska je prešla reko Ren blizu Bazela in tu kakor tudi drugod v južni Nemčiji hitro napreduje. — Amerikanci so prešli Regen in operirajo 1.5 km pred Regensburgom. Hitro napredujejo tudi proti Vorarlbergu, Salzburgu in Tirolo. Od Passaua so oddaljeni še 25 km.

Težki zavezniški bombarderji so bombardirali Hitlerjevo rezidenco Berghof. S težkimi, česttorskimi bombami so jo zadeli v polno. Porušene so tudi

kasarne SS oddelkov. Prav tako so zavezniška letala bombardirala Hitlerjevo „orlovsko gnezdo“ v gorah. Samo dve letali se nista vrnili. Angleška letala so bombardirala tudi Salzburg in Škodove tovarne v Plznu na Češkem.

Zlom nemške fronte v Italiji

Zavezniške čete v Italiji so brez bojev prekorale reko Pad v širini 75 km. Na tem področju so zajele 40.000 Nemcev in zaplenile mnogo vojnega materiala. Angleške čete prodirajo proti mestu Vicenca, Padova in Benetke. Italijanski partizani so zavzeli mesto Novaro.

Bosenska mladina pri maršalu Titu

Maršala Tita je obiskala mladinska delegacija iz Bosne. Maršal je ob tej priliki rekel, da je bila ideja bratstva in enotnosti jugoslovanskih narodov vodilna ideja v našem boju.

„Na bratstvu in enotnosti temeljijo moči naše dežele,“ je rekel Maršal. „Vzhodna Bosna je vsa porušena. Naši narodi niso nikoli toliko žrtvovali kot so ta leta. Vendar je bilo v njih dovolj sile, da so se zoperstavili največjemu vojnemu stroju, ki ga je Evropa kdaj poznala. Nadalje je govoril Maršal tudi o obnovi in je rekel: „S polno paro delajo delavci tudi po tovarnah in drugih podjetjih. Včasih so gledali delavci na tovarno kot na potrebno zlo, sovražili so jo in sovražili so svoje delo. Danes pa vedo, da delajo za ves narod. Nekaj novega je prišlo v ljudstvo, duh naroda se je spremenil. Mi opravljamo svojo dolžnost, opravljati jo morate tudi vi,“ je dejal maršal Tito mladini. „Morate se učiti, mi potrebujemo izučeni kadrov.“ O enotnosti srbskega in hrvaškega naroda v Bosni in Hercegovini

je rekel, da se ne bo nikoli več porušila. Rekel je, da je bilo vse prestanto trpljenje potrebno, da je prišlo končno do sloge naših narodov. „Mi se med seboj ne smemo prepirati. Bosna in Hercegovina sta samostojna enota. Vsi moramo biti svobodni, potem bomo pa videli, kdo bo bolj napredoval.“

Maršalu je odgovoril mladinec Muhamed Pegić: „Nimam besed, s katerimi bi vam mogel izreči toplo zahvalo za vse, kar ste storili za nas. Mi bomo storili vse in ne bomo dopustili, da bi kdo porušil to, kar smo zgradili.“

Konferenca v San Francisku

25. tm. je pričela konferenca v San Francisku. 47 zastopnikov združenih narodov razpravlja o organizaciji miru po vojni. Sovjetsko zvezo zastopa komisar za zunanje zadeve Molotov, Združene države Severne Amerike državni tajnik Stetinius, Anglijo zunanji minister Eden, Jugoslavijo zunanji minister Šubašić in newyorški poslanik Simić. Vprašanje udeležbe Poljske še ni rešeno.

MIŠKO KRANJEC

ZASEDA

Po vsej poti so mi kurirji in znanci, ki sem jih bil dokaj srečal, pripovedovali o zasedah. Nekaj zlovesčega je zvenelo iz te besede. Njena vsebina mi ni bila tuja. V taki zasedi smo mi pred štirimi leti izgubili za nas v Prekmurju nenadomestljivega Kovača Štefana. Tudi sam sem tedaj le za las ušel. Ko sem stopil jeseni na pot proti Beli Krajini, je bila z zasedami omrežena že vsa Slovenija. Na vsakem razpotju, na vsakem mostu, ali kjerkoli si lahko padel v tako pošastno zasedo. Neverjetno nagel „razgovor“ („legitimiranje“): „Stoj! Kdo tam? Gestlo!“ In nato tista nekoliko zlokobna pesem hitrostrelk: trrrrr... Pol minute in bitka je bila končana. Nekdo je obležal. Drugi so tekli. Nekdo je obležal in se ni več ganil.

Kurirji in znanci so mi pripovedovali, kaj je treba storiti, če padeš v tako zasedo, ampak jaz sem kljub vsemu pouku tekel, kakor so tekli vsi drugi: to je, tekel sem počasneje, zadnji, ker so drugi v takem primeru neverjetno naglo tekli. In ko so drugi bili že na varnem kje v gozdu, sem se jaz še vedno kotalil po kaki jasi, padal, vstajal in premišljal, kaj je boljše: ali tu obležati in počakati konca, ali pa teči do gozda. Premišljal sem toliko časa, da sem pribežal do gozda, tam padel za drevo in lovil sapo in obžaloval, da ne morem teči, kakor sem tekel v mladih letih, ter zavidal druge, da so tako urni.

Vsakdo mi je pripovedoval že o nešteti zasedah, v katere je padel. Vsi so pripovedovali o teh zasedah nekam veselo, kakor da je bilo vse skupaj zgolj zabava; pač zato veselo, ker so ostali živi, in ker jim je dajalo upanje, da bodo tudi v bodoče ali nesreči. Nihče se ni sramoval, da je tekel. „Kaj hočeš, ko pa jih je bilo toliko!“ To je bilo vse opravičilo.

„V zasedo so padli,“ — ali je treba komu pojasnjevati, kaj pomeni taka zaseda, včasih močna celo po dvajset mož, oborožena s hitrostrelkami. Nasproti pa prideta dva kurirja, oborožena sta čisto samo z lovskima puškama in poleg sebe vodita še kakega bednega potnika, kakršen sem bil jaz.

In v tako zasedo sem padel tudi jaz. Tam nekje med Trebnjem in Mirno pečjo. Spodaj pelje železnica, nad njo vzporedno vodi cesta z majhnim pešpotnim križiščem. Ob križišču, se mi zdi, stoji znamenje, ali pa vsaj navadno drevo. Lepo položna reber med železnico in cesto je zasajena z akacijami. Na še globok, strjen, zamrzel sneg je padala mesečina že skoraj polne lune. Jasno kot o belem dnevu.

A tokrat nisem bil sam! Prilepil sem se bil štabu slavne divizije in nič manj slavnim in hrabrim ljudem tega štaba: komandantu majorju Risu in komisarju podpolkovniku Džidžiju, ki sta dobesedno že skoraj vsa preluknjana od krogel. Poleg je bil vedno vesel zdravnik dr. Červenka. Imeli so svojo zaščito, poleg tega pa jih je prišel čakati jurišni bataljon. Ne le, da sem v takem spremstvu varneje in hitreje potoval, kakor s kurirji, ali pa včasih prepuščen celo samemu sebi, temveč sem bil vesel srečanja z ljudmi te slavne divizije, o kateri bi želel napisati dostojen roman. In vesel sem bil, da sem bil v družbi tako hrabrih ljudi. Po vsej dolgi svoji odisejdi sem, če odkrito priznam, dvakrat doživel trenutke strahu. Ne takrat, ko so na begu streljali za mano, temveč v nekaterih že skoraj smešnih okoliščinah. Med tekom nisem mislil na strah, mislil sem na bližnji gozd, kamor so se že poskrili vsi drugi. Ti ljudje od divizije in bataljona niso tekli. Saj, zato pa so dobili toliko ran in zato se je tako mlad človek, kakršen je tov. Ris, ne glede na to, da je izšel iz preprostih vrst našega ljudstva, povzpел do komandanta divizije.

Na tistem križišču torej, med Trebnjem in Mirno pečjo, smo padli v zasedo in se je začela bitka. Trajala je vsega dobre pol minute, vse drugo streljanje je bilo že nepotrebno. Srečanje in „razpoznavanje“ je bilo naglo, „sobodno“, kakršnemu moja počasnost ne bo nikdar kos. Iz zasede, ki je bila s kamenjem zavarovana: „Stoj! Kdo tam?“ — Odgovor: „Banditi!“ — Odgovor iz zasede, hitrostrelke. — Odgovor naših: divji klic „juriš!“ in pošastno streljanje iz skoraj pol bataljona hitrostrelk, z naskokom na bunker, na zasedo.

Nisem videl vsega, ker sem bil nekje na sredini. Videl sem samo izid: dva belih sta obležala ob zasedi, ob tistem znamenju na križišču, dva dalje na cesti, drugih kakih petnajst pa je kakor misel splavalo po cesti bogve kam. Šele po našem odhodu so od nekod besno streljali s puškomitraljezom.

Izid: beli: štirje mrtvi, zaplenjeno orožje in ena kapa.

Mi nismo imeli niti ranjenega. Neverjetno! Edina izguba, ki smo jo imeli, je bila moja titovka, ki mi jo je v Gornji Savinjski dolini bila sešila tov. Marjana zaradi hude zime in ki sem si jo hotel ohraniti za spomin. Za mano je bila druga četa in ta je ob spopadu besno zakričala svoj: „Juriš! Naprej!“ Moral sem teči z njimi. Pa sem zadel ob vejo akacije, ki mi je snela titovko. Obrnil sem se, da bi jo pobral. Pa me je nekdo ustavil: „Kam, tovariš?“ — „Kapo“ sem rekel. „Nič, kapo,“ je odvrnil, „juriš, naprej!“ Pa sem tako moral jurišati z njimi, kapa pa je ostala tam pod grmovjem akacij na pobočju med železnico in cesto nekje od Trebnjega do Mirne pečji.

Konec koncev ne gre za mojo titovko, ki sem jo hotel hraniti za spomin. Tudi ne gre za tisto zasedo med Trebnjem in Mirno Pečjo, marveč za neko splošnejšo, usodnejšo, že simbolno zasedo. Gre za tiste brezštevilne zasede, ki jih Švabi in drugi sovražniki, vse tja do bele in plave garde, črne roke in ne vem koga vse nastavljajo slovenskemu ljudstvu, slovenskemu narodu že celih tisoč let in ob katere slovensko ljudstvo zadeva na vsej dolgi poti svoje grenke zgodovine in od katerih je današnja tako pošastna, da je ne bo mogoče nikdar dovolj popisati. Ena sama, brezkraina zaseda. Zaseda tu, zaseda tam, na severu, vzhodu, zapadu, ena strašnejša od druge. Tam na vzhodu je čepelo v zasedi osem milijonov Madžarov, na severu nad 70 milijonov Švabov in na zapadu 40 milijonov Italijanov. Ko bi samo čepeli v zasedi! Ne, marveč prihajajo na bedno krpo slovenske zemlje, vso tisoč let dolgo zgodovino. Prihajajo Franki, Germani, Madžari, Turki, Švabi, Italijani, fevdalci, posvetna in duhovska oblast in vrag si ga vedi, kdo so, prihajajo in hajkajo, preganjajo dva milijona naroda po njegovih gorah, dolinah, močvirjih, preganjajo ga, mu požigajo domove, skrunijo žene, ubijajo otroke, starce, mladeniče, ubijajo in ubijajo brez prestanka in brez kraja celih tisoč let. Nastavljajo mu zasede za vsakim grmom, ga sekajo s sekirami, prebadajo s sulicami, streljajo s puščicami, streljajo s puškami, topovi, mušketami, in spet s puškami in spet s topovi, mitraljezi, hitrostrelkami, mečkajo s tanki in ne vem s čim še, ubijajo, ubijajo to ljudstvo, kakor da je najnevarnejši plevel na vsej zemeljski obli. In slovensko ljudstvo, slovenski narod tava po svojih z gozdovi porastlih gorah, prezebel, strgan, izglednel, oskrunjen, utrujen do smrti in pada iz zasede v zasedo. Beži, beži; beži pred sekiro, mečem, sulicami, helebardami, topovi, mušketami, topovi, puškami, mitraljezi in hitrostrelkami in ognjem, gladom, beži pred oskrunjenjem in se krči in krči brez vsakih izgledov vse tisočletje, vse

Sojenje industrijalca Vlade Ilića v Beogradu

Končno se je znašel na obtožni klopi tudi beograjski industrijalec Vlada Ilić, intimni prijatelj kneza Pavla, dolgoletni Stojadinovičev župan v Beogradu, poslanec Stojadinovičeve JRZ, član uprave fašistične „Jugorase“ itd. Ilić je eden izmed krivcev, da je Jugoslavija 1941. kapitulirala, pozneje pa je pomagal nemškim hlapcem — Nediću, Paveliću in Mihailoviću.

Po okupaciji se je „nacionalist“ Vlada Ilić hitro „znašel“. Stopil je v stik z nemškim vermahtom in pričel takoj delati za Nemce. Njegova tovarna je izdelala 20.000 kocov, 30.000 m platna, 5.000 vojaških torb itd. Nemce je bilo treba opremiti za vzhodno fronto pa tudi za zimske ofenzive proti naši narodno-osvobodilni vojski. Ilić je bil zelo vnet „zaščitnik interesov srbske industrije in naroda“, kot pravi sam, in zaradi tega si je prizadeval, da bi srbska industrija čim več proizvajala za — nemško vojsko! V beograjski industrijski zbornici je za časa okupacije često odmeval njegov glas in zahteval „največje napore za čim večjo proizvodnjo“.

Toda Iliću ni bilo dovolj samo prijateljstvo z nemško intendaturo v Beogradu. Sprijateljil se je tudi z

italijanskim poslanikom Mamelijem in prirejal čajanke prav tisti čas, ko so italijanski fašisti pobijali naše ljudi in požigali vasi v Črni gori, Sloveniji, Dalmaciji in Istri. In ko so plavala dan za dnem po Donavi trupla Srbov, ki so jih pobili v Vojvodini Hortijevi fašisti, je odšel Ilić v Budimpešto, da se pokloni regentu Hortiju in predsedniku vlade Kalaju.

Kar je ostalo v tovarni po Nemcih, je vse dajal Ilić nemškemu vazalu Nediću za uniformiranje „obmejne straže“ in „prostovoljskih oddelkov“. Nad 60% nedičevsko-ljotičevskih band je nosilo uniforme iz Ilićeve tovarne. Ko je pa delavka Jovanka Oreščanin vzela v tovarni plašč za partizane in so jo gestapovci odkrili, je odšel Ilić na policijo in zahteval, da Jovanko takoj ustrelje, kar se je tudi zgodilo. Nešteto je še drugih dokazov za Ilićevo izdajstvo. Samo enkrat je dal 200.000 dinarjev za boj proti „komunizmu“, kot je imenoval narodno-osvobodilno gibanje. Neštetokrat je govoril in pisal ter ščuval proti partizanom.

To je prav na kratko zgodovina Ilićevih grehov, za katere bo kaznovan kot zaslužni narodni izdajalec in izrodek človeštva.

PETAIN SE JE VRNIL V FRANCIJO

Preko Švice se je vrnil v Francijo izdajalski maršal Petain, ki je pod nemško okupacijo „vladal“ v Franciji. Izjavil je, da so ga Nemci s silo odvlekli s seboj in da se namerava prijaviti sam sodišču. Francozi so namreč že začeli proti njemu preiskavo zaradi veleizdaje.

Iz Nemčije jo je hotel pobrisati tudi izdajalec Laval. Nameraval se je zateči v kakšno nevtralno državo, pa ga nobena ni sprejela. Celu državica Lichtenstein mu je zaprla vrata.

ZA TISKOVNI SKLAD

„Novega časa“ smo dobili zadnja dva dni 2.202 Penga, tako da zraša tisk. sklad skupno 4.238 P. Med drugimi je daroval dr. Aleksander Kūhar, šef-primarij iz Sobote, za sklad vsoto 400 pengov, ki jo je dobil kot dajalec krvi. Krajevni odbor iz Štrigove je dal 10 P., Krajevni odbor Predanovci 157 P., Godina Marko iz Srednje Bistrice 50 P., uradnik Barbarič Nikolaj iz Sobote 100 P., gostilničar Fli-sar Rudolf 100 P. itd.

do in danes. Do danes, dokler ta narod napolni ni spoznal, da je danes poslednja hajka, da je poslednjič padel v najstrašnejšo vseh zased in mu je preostalo samo dvoje: če bo vzdržal do jutri, bo živel vekomaj; če pa bo slab sam v sebi, če bo klonil, bo jutri za vekomaj zbrisan s površja zemlje.

Vzdržal je. Šel je mimo tisoč in tisoč zased, zadeval ob nje, umiral, ali ne umrl. Ne le da ni umrl, sam je začel naskakovati te zasede in jih uničevati.

In tako gre ta peščica dvomilijonskega naroda svojo težko, krvavo, v svetovni zgodovini brezprimerno trnjevo pot. Gre narod po svojih čudovitih gorah in dolinah, krvaveč po vsem telesu, utrujen, a ne uničen, ne omajan, gre, da naskoči poslednjo zasedo in jo uniči. Zdaj ne gre slepo, natančno ve, kje je ta zaseda in kakšna je. Gre in se natančno zaveda, da bo vsak trenutek zadonelo iz te zasede tisto pošastno: „Halt! Wer da? Parolle!“

Kdo tu, vprašaš? Tu je krvaveči, a ne izkruvavi slovenski narod, „banditski“, oskrunjevani narod! Geslo? Svoboda in za nas dostojen in nas vreden prostor na obličju zemlje! Juriš, slovenski narod, da bo enkrat konec vseh teh strašnih zased.

V Soboti je postavljena komisija za upravo narodne imovine

S sklepom Delegacije Slovenskega narodno-osvobodilnega sveta z dne 23. aprila 1945 je bila postavljena Komisija za upravo narodne imovine s sedežem v M. Soboti in z delokrogom za okraja M. Sobota in Dolnja Lendava. Naloga te komisije je, da ugotovi vso imovino, ki je postala državna last na podlagi odloka AVNOJ-a o zaplembi imovine državljanov rajha. Nemcev, ki so jugoslovanski državljani, narodnih sovražnikov in obsojencev, ter da to imovino upravlja. Komisija mora prevzeti v začasno upravo tudi imovino tistih oseb, ki jih je pregnal okupator, dokler se ne uredi vprašanje lastnika te imovine.

V Komisijo za upravo narodne imovine so začasno postavljeni: Albin Dular, ekonom, Rakičan — I. Prša, posestnik, M. Polana — ing. Ivo Zobec, M. Sobota in Metod Komotar, M. Sobota.

Naša mladina že tekmuje v delu za vojsko in obnovo

Puconske mladinke so zbrale za Drugi kongres ZSM 5.905 P. 25.270 din in 5 rubljev. Obdelale so eno njivo ter dva vrtova, katere je neobdelane zapustil bivši notar. Posadile so krompir, pridelek so pa sklenile podariti naši vojski. Tudi stene po vasi so popisane s primernimi parolami. Križišče ob glavni poti je okraшено s peterokrako zvezdo in z napis: Živel Tito! Živel Stalin! Za proslavo štiriletnice ustanovitve OF se prav pridno pripravljajo.

Komisija za ugotovitev zločinov okupatorjev in njih pomagačev v Prekmurju

S sklepom Delegacije SNOS-a je bila 23. t. m. postavljena v M. Soboti za okraja M. Sobota in Dolnja Lendava Komisija za ugotovitev zločinov okupatorjev in njih pomagačev. Začasni člani komisije so: dr. Šalamun Franjo iz Ptuj, Vadnal Branko iz M. Sobote in Ošljaj Martin.

VSE DOPISE za naš list naslavljajte takole: „Novi čas“, M. Sobota.